

พุทธอุบัติภูมิอยู่ที่ประเทศไทย...ชมพุทรีปก็อยู่ที่ประเทศไทย

โดย คุณเอกอิสโร วรณศรี

เป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าไม่ได้เคยเฉลียวใจมาก่อนนี้เลย จวบจนกระทั่งเมื่อได้รับคำถามจากคุณ warakanai_desu ในกระดานสนทนาทางอินเทอร์เน็ตของ www.vcharkarn.com จากการทำข้าพเจ้าได้ไปตั้งกระทู้เรื่อง “สถานที่ที่ควรไปสำรวจและค้นหาหลักฐานสำคัญในสมัยพระเจ้าอโศก” ด้วยคำถามที่ว่า “หากพระพุทธศาสนากำเนิดในประเทศไทย เหตุใดจึงต้องไปทำการแปลพระไตรปิฎกจากภาษาลังกาลิงหลมาเป็นภาษาบาลี?”

จากคำถามนี้เองทำให้ข้าพเจ้าจำเป็นต้องมานั่งลำดับความเชื่อที่นักวิชาการในประเทศไทยเชื่อสืบ ๆ กันมาตามคำครูซึ่งในช่วงต้น ๆ ก็คงจะหนีไม่พ้น โพรเฟสเซอร์ชาวตะวันตกทั้งหลาย ดังนี้ว่า

นักวิชาการส่วนหนึ่งมีความเชื่อว่า “อักษรจารึก” ในสมัยพ่อขุนรามคำแหง ได้ถูกดัดแปลงมาจาก “อักษรขอม” และมีความเชื่อว่า “อักษรขอม” ที่มีมาอยู่ก่อน และมักใช้ในการ ‘จาร’ คัมภีร์ทางพุทธศาสนา จนเรียกว่า “ตัวบาลี” นั้น เป็นพัฒนาการมาจาก “อักษรปัลลวะ หรือ อักษรกฤต” ซึ่งเป็นอักษรของแคว้นแคว้นที่อยู่ทางอินเดียตอนใต้ และเข้ามาสู่พื้นที่ประเทศไทยปัจจุบัน ในราวพุทธศตวรรษที่ ๑๑ หรือในช่วง พ.ศ. ๑๐๐๐-๑๑๐๐ ซึ่งเป็นยุคค้นทวารวดี ก่อนที่จะถูกดัดแปลงเป็นอักษรมอญ อักษรขอม หรือตัวบาลี ในเวลาต่อมา

ในระบบตัวอักษรตามที่นักวิชาการเชื่อสืบ ๆ กันมาว่า อักษรที่เก่าแก่ของอินเดียคือ “อักษรเทวนาครี” ซึ่งมีกำเนิดอยู่แถบลุ่มแม่น้ำสินธุ ที่อาจจะมิพัฒนาการมาจากอักษรของพวกชาวกรีก หรือไอโอเนียน ซึ่งต่อมาพัฒนาการเป็นต้นตระกูลขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตามที่นักวิชาการทั้งหลายสรุปไว้ และสอนสืบ ๆ กันมา

ในเวลาต่อมา ได้มีการสร้างอักษรชนิดใหม่ขึ้นมาใช้แทนอักษรเทวนาครี คือ “ตัวอักษรพราหมีหรือพราหมิน” ส่วนปี พ.ศ. ที่สร้างข้าพเจ้าเองยังไม่ได้เห็นหลักฐานที่ยืนยัน แต่ที่จะพอระบุความเก่าได้นั้น เห็นจะเป็นหลักฐานที่นักโบราณคดี-นักประวัติศาสตร์ นำมาเป็นข้อสรุปในเรื่องจุดกำเนิดของพระพุทธศาสนา หรือต่อไปจะเรียกให้โก้ว่า “พุทธอุบัติภูมิ” ว่ามีขึ้นในแดนภารตะ-อินเดีย นั่นก็คือ ลายสือที่อ่านได้จากเสาหินที่ขุดค้นได้ ที่อ้างว่าเป็นเสาหินพระเจ้าอโศกมหาราช ที่ใช้ “อักษรพราหมีหรือพราหมิน” ในการจารึกข้อความนั้น และข้อความที่สุดคลาสสิกและถูกนำมาแสดงอยู่บ่อย ๆ คือจารึกที่ลุมพินีที่ว่ากันว่าเป็นสถานที่ประสูติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ใช้เวลาอ่านอยู่ ๗ ปี จนสามารถอ่านออกมาได้ว่า

“เทวานัมปิเยน ปิยทสิน ลาซัน วิสติงสา ภิติเตน

อตน อาคาจ มหียเต หิท พุเช ชาเต สากยมุนีติ

สิลาวิคทภิจา กาลาปีต สิลาถ(ม)ภจ อุตปาปีเต

หิท ภคว ชาเตติ ลุมมินิคาม อุพทิก เกเต อถภาคิเยจ”

(จาก อโศกมหาราช และข้อเขียนคนละเรื่องเดียวกัน ของ กรุณา กุศลาสัย)

แปลเป็นไทยได้ว่า “สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวผู้เป็นที่รักแห่งทวยเทพ ราชากิเยกแล้ว ๒๐ ปี ทรงเสด็จมามา นมัสการด้วยพระองค์เอง ณ สถานที่นี้ ทั้งนี้ด้วยเหตุว่า พระสากยมุนีพุทธะได้ประสูติแล้วที่นี้ สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว จึงโปรดเกล้าฯ ให้สร้างสิลารูปม้า(?) และโปรดเกล้าฯ ให้สถาปนาเสาศิลาขึ้น เพื่อแสดงว่าสมเด็จพระภควัตผู้

ควรรูษาพระองค์นั้นได้ประสูติแล้วณที่นี้ พระองค์โปรดบันดาลให้หมู่บ้านลุมพินีพ้นจากการถูกเก็บส่วย(อย่าง
เมื่อก่อน) และเก็บอยู่เพียง ๑ ใน ๘ ของผลที่ได้เท่านั้น”

(จาก คำบรรยายประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา ภาค ๑ ของ เสถียร โพธิ์นันทะ)

ก่อนจะผ่านเรื่องเสาหินพระเจ้าอโศกไปเฉย ๆ ขอให้ข้อมูลเกี่ยวกับเสาหินหลักนี้เพิ่มเติมสักนิดว่า “ดร.
ฟือห์เรอร์ เป็นผู้ค้นพบเสาศีลาจารึกเป็นคนแรก เมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๓๘ (ค.ศ. ๑๘๙๕) ขณะที่พบ หลัก
ศิลาจารึกถูกปูนเก่า ๆ ถมทับอยู่หลายฟุต ต้องขุดอิฐปูนเหล่านั้นออก จึงพบอักษรที่เสา วดส่วนสูงของเสา ๒๖ ฟุต
๖ นิ้ว ซึ่ง ๘ ฟุต ๖ นิ้ว ฝังอยู่ในดิน กล่าวกันว่าแต่เดิมสูงประมาณ ๑๐ ฟุต คงเนื่องจากฟ้าผ่าลงมา เมื่อหลวงจีนถึง
ซำจึงไปถึงลุมพินี ได้พบรูปวิคยะ ซึ่งประดิษฐานอยู่บนยอดเสา อยู่พื้นดิน หลวงจีนอ้างว่า วิคยะเป็นรูปม้า เท่าที่
ปรากฏ รูปที่พระเจ้าอโศกทรงสร้างบนยอดเสาศีลาจารึกทั่วไปนั้นมักเป็นรูปสิงห์ ๔ ตัวบ้าง สิงห์ตัวเดียวบ้าง และ
รูปวัวบ้าง แต่ที่ลุมพินีคงเป็นกรณีพิเศษที่สร้างเป็นรูปม้า คงหมายถึง พาหนะคู่ใจที่พาเสด็จออกบรรพชาก็ได้”

(จาก ผู้แทนพระพุทธองค์ (อินเดีย-เนปาล) ของ พระวิเทศโพธิคุณ (ว.ป. วิรุฑุโธ)

ที่ยกแม่น้ำทั้ง ๕ มานี้ก็เพียงแต่จะชี้ให้เห็นว่านักวิชาการยอมรับว่า “อักษรพราหมีหรือพราหมิน” มีใช้มา
ตั้งแต่เมื่อราว พ.ศ. ๒๐๐ ปลาย ๆ แล้ว แต่ในขณะที่เขียนบทความชิ้นนี้ ไม่ทันได้พบประวัติของการสร้างอักษรปัล
ลวะ จึงไม่แน่ใจว่าอักษรปัลลวะกำเนิด พ.ศ. ไດแน่ ก่อนที่จะแพร่ขยายมายังเมืองไทย เมื่อราวพุทธศตวรรษที่ ๑๑
ตามที่นักวิชาการเชื่อกันมาอย่างนั้น

หากเรายอมรับตามที่มีข้อสรุปว่า หลังการสังคายนาพระไตรปิฎกครั้งที่ ๓ หลังพุทธปรินิพพานได้ ๒๓๕
ปี แล้วพระเจ้าอโศกมหาราชจึงส่งสมณทูตทั้ง ๘ สาย ออกเผยแผ่พระพุทธศาสนาไปยังดินแดนต่าง ๆ และ
ดินแดนหนึ่งนั่นก็คือ “สุวรรณภูมิ” โดยมีพระเถระซึ่งเป็นหัวหน้าคณะคือ พระโสณเถระกับพระอุตตรเถระ พร้อมทั้ง
พระมุณีเถระ พระฉานีเถระ และพระภูริยเถระ รวมเป็น ๕ รูป โดยคณะของท่านพร้อมทั้งภรรยาสามี ๓๘ คน
เดินทางมาขึ้นฝั่งที่บริเวณที่เป็นจังหวัดนครปฐม ของประเทศไทยในปัจจุบัน ซึ่งสมัยนั้นคงจะเป็นเมืองที่ตั้งอยู่ริม
ทะเล

จากย่อหน้าข้างต้นเป็นที่ตั้งข้อสังเกตว่า หากการที่พระเจ้าอโศกมหาราช ส่งสมณทูตมาที่สุวรรณภูมินั้น
ซึ่งในขณะนั้นก็ได้มีการใช้ “ตัวอักษรพราหมีหรือพราหมิน” แล้ว คณะที่เดินทางมาซึ่งเป็นคนใหญ่พอควร จะไม่
นำเอาความรู้ในการเขียน “อักษรพราหมีหรือพราหมิน” มาเผยแผ่ให้ชนชาวสุวรรณภูมิด้วยบ้างหรือ? ซึ่งเป็น
ลักษณะของชนชาติอารยะที่มักจะนำเอา “ภูมิรู้” ของตนมาเผยแผ่เพื่อครอบงำชาติที่ต่ำกว่าอารยะกว่า เหมือนดังที่
นักวิชาการปัจจุบันเชื่อว่า ราชวงศ์ปัลลวะเอา “อักษรปัลลวะ” มาเผยแผ่และชนชาวไทยก็ได้ดัดแปลงนำมาใช้จน
เป็นรากฐานของ “ลายสือไทย” ในปัจจุบัน หรือเหมือนชาติตะวันตกที่เอา “อักษรอัลฟาเบท” มาเผยแผ่ในสมัยล่า
อาณานิคม และ(แถม)บังคับให้เราต้องเขียน ต้องท่อง A B C จนถึงปัจจุบันนี้

และก็เป็นเรื่องที่น่าคิดว่า หากคณะเผยแผ่พระพุทธศาสนาได้นำเอา “อักษรพราหมีหรือพราหมิน” เข้ามา
สู่ที่สุวรรณภูมิด้วยในคราวนั้น ก็ถือว่า “ชนชาติไทยนี้ช่างโง่เหมือนอย่างนั้นนักวิชาการทั้งหลายพยายามบอกว่าผู้คน
ในแถบถิ่นนี้ เมื่อ ๒ พันกว่าปีที่แล้วอยู่ในยุคเกษตรกรรมล่าหลัง ไม่มีอารยธรรม” ที่บอกว่า “ชนชาติไทยนี้ช่างโง่”
ก็เพราะไม่รู้จักดัดแปลงตัว “อักษรพราหมีหรือพราหมิน” ให้เป็น “ลายสือไทย” ตั้งแต่เมื่อ ๒ พันกว่าปีที่แล้ว กลับ
ปล่อยทิ้งโอกาสทองให้ผ่านไป โดยปล่อยให้พวกปัลลวะมาพัฒนาปรับปรุงลายสือพราหมี เป็น “อักษรปัลลวะ

หรือคุณถ์” แล้วนำเข้ามาเผยแพร่ในแถบสุวรรณภูมิในอีกเกือบ ๑ พันปีต่อมา แล้วจึงเพิ่งมาคิดปรับปรุง “อักษรปัลลวะ” ที่ว่ามาจากอินเดียได้นั้น ให้เป็น “ลายสือไทย” ทั้งที่จริง ๆ “อักษรพราหฺมิ” ก็เป็นรากฐานของ “อักษรปัลลวะ” เช่นเดียวกัน ไม่อย่างนั้นชนชาติไทยอาจจะได้มีตัว “ลายสือไทย” เป็นของตัวเอง ก่อนที่พวกปัลลวะจากอินเดียได้ จะเข้ามาเผยแพร่อารยธรรมของพวกอารยะในภูมิภาคอุษาคเนย์นี้ เมื่อราว พ.ศ. ๑๐๐๐ กว่า ๆ จะได้ไม่ขายหน้าเขาว่า เราเป็นคนไม่รู้หนังสืออยู่ตั้งเป็นพันปี ทั้งที่คู่ควรสำหรับเอาพระพุทธศาสนาอันประเสริฐมาประดิษฐานตั้งไว้ที่ดินแดนสุวรรณภูมิ ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๓๕ โนนแล้วนั้น

แต่ก็เอาหละเอาเป็นว่าเชื่อตามนักวิชาการตามนี้ไปก่อนก็แล้วกันว่า เราเพิ่งรู้จัก “การเขียนตัวหนังสือ” หลังสมัยราชวงศ์ปัลลวะก็ได้ เพราะจุดนี้อาจจะเป็น “หลักฐานแห่งความลับสน” ที่อาจนำไปสู่การ “คลี่คลาย” อะไร ๆ ก็ได้ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าคงไม่ต้องมานั่งเขียนอะไรยาว ๆ เช่นนี้ ซึ่งก็เป็นเพราะคำถามเจ้าปัญหาที่ว่า “หากพระพุทธศาสนากำเนิดในประเทศไทย เหตุใดจึงต้องไปทำการแปลพระไตรปิฎกจากภาษาลังกาสิงหลมาเป็นภาษาบาลี?” ซึ่งถ้าแปลไทยเป็นไทยผู้ตามคงต้องการจะสื่อว่า “ทำไมถ้าพระพุทธศาสนากำเนิดขึ้นในประเทศไทย แล้วทำไมไม่เขียนพระไตรปิฎกให้เป็นภาษาบาลี?” นั่นเอง

ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ถ้าหากศักราชที่อ้างกันอยู่ ณ ขณะนี้ ไม่วิปลาสคลาดเคลื่อนแล้ว คำถามนี้จะเป็นเรื่องที่น่าคิดและน่าติดตามมาก เพราะแสดงว่าผู้ตามอาจจะเข้าใจว่า ณ เวลาที่ พระพุทธโฆษาจารย์ เดินทางไปแปลพระไตรปิฎกจาก “ภาษาสิงหลลังกา” มาเป็น “ภาษาบาลี” นั้น เมืองไทยจะต้องมี “ลายสือบาลี” ใช้กันแล้ว นอกเสียจากผู้ตามไม่ได้คิดว่าพระพุทธโฆษาจารย์เดินทางไปจากเมืองไทย ซึ่งปี พ.ศ. ที่พระพุทธโฆษาจารย์เดินทางไป ‘ลังกา’ นั้น ตรงกับปี พ.ศ. ๕๕๖ ดังปรากฏใน “คำประกาศเทวดา” ครั้งสังคายนาพระไตรปิฎก ปีสัมฤทธิ์ศก พ.ศ. ๒๓๑๑ ในสมัยรัชกาลที่ ๑ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ มีความตอนหนึ่งว่า

“...ครั้นพระพุทธศักราชล่วงไปได้ ๕๕๖ พรรษา สมเด็จพระเจ้ามหานามได้เสวยราชสมบัติในลังกา พระพุทธโฆษาจารย์ออกไปแปลพระไตรปิฎกกับทั้งพระอรรถกถาอันตั้งอยู่ด้วยสิงหลภาษา เป็นมคธภาษาบาฬี กระทำในโลหะปราสาท พระเจ้ามหานามเป็นสาสนูปถัมภก ปีหนึ่งจึงสำเร็จ เป็นที่ชำระพระศาสนาครั้งหนึ่ง ครั้นเสร็จแล้วจึงเชิญเสด็จพระธรรมมายังชมพูทวีป กุลบุตรได้เล่าเรียนสืบ ๆ กันมา”

ก่อนจะข้ามตรงนี้ไปโดยไม่ได้พิจารณาวิถีทองที่ว่า “ครั้นเสร็จแล้วจึงเชิญเสด็จพระธรรมมายังชมพูทวีป” ซึ่งเราอาจจะต้องแปลไทยเป็นไทยอีกว่า คำว่า เชิญพระธรรมมายังชมพูทวีปนั้น ให้ความรู้สึกว่า “ชมพูทวีปอยู่ที่ไหน?” เพราะถ้าเอาความรู้บวกกับความเชื่อในปัจจุบันก็ย่อมจะต้องเข้าใจโดยอัตโนมัติว่า “ชมพูทวีปอยู่ที่อินเดีย” ตามที่ได้รับการสั่งสอนมา แต่ถ้าลองเพิ่มความ “เฉลียวใจ” สักนิด แล้วพิจารณาเหตุการณ์แวดล้อมที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า situation ที่ว่า การสังคายนาพระไตรปิฎกครั้งนั้น เมื่อปี พ.ศ. ๒๓๑๑ นั้นได้กระทำขึ้นที่พระอุโบสถวัดพระศรีสรรเพชญ์คาราม ที่ประเทศไทย ดังนั้น การที่เขียนคำประกาศเทวดาที่ว่า “มายัง” นั้น แสดงว่าเชิญพระธรรมมายัง “ประเทศไทย” หาใช่ไปประเทศอินเดียไม่ เพราะถ้าเช่นนั้น คงจะใช้คำว่า “ไปยัง” แต่ท่านทั้งหลายอาจจะคิดว่าเป็นการตีความเพื่อเข้าข้างความเชื่อของข้าพเจ้าที่ว่า “พุทธอุบัติภูมิอยู่ที่ประเทศไทย” เลยจะหาเหตุผลสนับสนุนว่า “ชมพูทวีปก็อยู่ที่ประเทศไทย” ถ้าเช่นนั้นก็ลองอ่านความในวรรคถัด ๆ ไปของคำประกาศเทวดาที่ว่า

“...ครั้นพระพุทธศักราชล่วงมาถึง ๒๐๐๐ ปีเศษนั้น พระปริยัติศาสนาอันเป็นมูลปรนนิบัติมคคผล ซึ่งพระโมคคัลลีบุตรติศเจ้าให้พระเถระเจ้าทั้งหลายไปตั้งศาสนาในปจันตชนบท แลพระไตรปิฎกอันพระพุทธโฆษาจารย์เจ้า

ไปแปลมาแต่ลังกามาไว้ในชมพูทวีป พระเถรานุเถระในชมพูทวีปได้เล่าเรียนสร้างสืบต่อกันมา แลท้าวพระยา
เศรษฐี คหบดีศรัทธาสร้างไว้ในกรุงสัมมาทิฏฐิทัั้งปวง คือ เมืองไทย,ลาว,เขมร,พม่า,มอญ, เป็นอักษรพิรุณล้ำสมกัน
อยู่เป็นอันมาก หาท้าวพระยาสมณะผู้ใดที่จะศรัทธาสามารถ อาจชำระพระไตรปิฎกขึ้นไว้ ให้บริบูรณ์คุณท่านแต่
ก่อนนั้นมิได้มี”

ซึ่งประโยคข้างต้นนี้ได้บ่งบอกจุดสำคัญถึง ๒ ประการ นั่นก็คือ “พระปริยัติศาสนาอันเป็นมูลปรนนิบัติ
มคคผล ซึ่งพระโมคคัลลีบุตรติศเจ้าให้พระเถรเจ้าทั้งหลายไปตั้งศาสนาในปจันตชนบท” ประการหนึ่ง กับ
“พระไตรปิฎกอันพระพุทธโฆษาจารย์เจ้าไปแปลมาแต่ลังกามาไว้ในชมพูทวีป พระเถรานุเถระในชมพูทวีปได้เล่า
เรียนสร้างสืบต่อกันมา แลท้าวพระยาเศรษฐี คหบดีศรัทธาสร้างไว้ในกรุงสัมมาทิฏฐิทัั้งปวง คือ เมืองไทย,ลาว,
เขมร,พม่า,มอญ” ประการหนึ่ง อันควรที่พวกเราจะได้ฟังสังวรณ และเปิดใจรับฟัง โดยไม่เอาความรู้หลัง พ.ศ.
๒๔๐๐ กว่า ๆ ที่ แยกและชาวอังกฤษ นำมาเผยแพร่ในราชอาณาจักรไทย ภายหลังชุดค้นพบโบราณสถาน และ
โบราณวัตถุ โดยเฉพาะ “เสาหินของพระเจ้าอโศก” ในอินเดีย โดยประโคนว่า “พุทธอุบัติภูมิอยู่ที่อินเดีย” ด้วยหวัง
ลากสักการะเพราะเห็นว่าประเทศไทย คนไทย มีความศรัทธาในพระพุทธรศาสนาอย่างยิ่ง

และข้าพเจ้าขอเรียนมา ณ ที่ตรงนี้เลยว่า นับเป็นความบังเอิญอย่างที่สุด ที่ข้าพเจ้าได้มาอ่านพบข้อความ
สำคัญนี้ในภายหลังที่ข้าพเจ้าได้มีข้อสรุปกับตัวเองว่า “พุทธอุบัติภูมิอยู่ที่ประเทศไทย” และ “ชมพูทวีปก็อยู่ใน
ประเทศไทย” ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าก็คงจะคิดว่า “เพราะถ้อยความนี้ที่ทำให้ข้าพเจ้าคิดและสรุปอย่างนั้น” แต่การที่
ข้าพเจ้าสรุปอย่างนั้น เป็นผลจากการที่ข้าพเจ้าได้พยายามจับแพะมาชนแกะเป็นระยะเวลาตลอด ๔ เดือนที่ผ่านมา
ซึ่งก่อนนี้ข้าพเจ้าก็ได้ข้อสรุปอย่างหนึ่งว่า “สุวรรณภูมิ” ที่คนได้ถามกันว่าอยู่ที่ไหนนั้น? ก็ปรากฏว่าในสมัย
พุทธกาลนั้น “สุวรรณภูมิที่ตั้งอยู่ที่บริเวณ ตำบลคูบัว อำเภอเมือง จังหวัดราชบุรี ซึ่งถือว่าเป็นเขตปจันตชนบท
คือเป็นชนบทชายขอบชมพูทวีป” ซึ่งแบ่งด้วยแม่น้ำแม่กลองในปัจจุบันกับส่วนที่เรียกว่า มัชฌิมชนบท คือภาค
กลางและภาคอีสานของประเทศไทย โดยพื้นที่ภาคเหนือที่อุดมไปด้วยภูเขาคือเขตที่เรียกว่า อุตตรปถชนบท ตามที่
ปรากฏเหตุการณ์ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้เสด็จไปโปรดผู้คนแถบนั้นและประทานพระเกศาธาตุและ
รอยพระบาทเป็นอันมาก ดังปรากฏอยู่ในพุทธตำนานพระเจ้าเลียบโลกของทางเหนือนั่นเอง

โดยในสมัยพุทธกาลนั้น เขตพื้นที่สุวรรณภูมิ ซึ่งใช้คำที่แท้ว่า “สุวรรณภูมิ” นั้น คงจะจำกัดอยู่ที่ในเขต
จังหวัดราชบุรี เพราะลงไปเขตเพชรบุรีมีชื่อเรียกว่าเมืองพริบพลี และที่มาของชื่อสุวรรณภูมิ ก็เปลี่ยนแปลง
หลังจากพระราชานแห่งเมืองทอง ได้ไปเข้าเฝ้าและฟังพระธรรมเทศนาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่กรุงรา
ชคฤห์ แคว้นมคธ จึงนำเอาคำมคธมาเรียกเป็นชื่อ “เมืองทอง” ว่า “สุวรรณภูมิ” ดังปรากฏในคำอ่านจากกระเบื้อง
จารที่ได้มาจากเมืองคูบัว จังหวัดราชบุรี ที่ท่านเจ้าคุณอ่ำ ทุมทศโต วัดโสมนัสวิหาร ได้อ่านไว้ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๘
ว่า “ทับไทยทอง กลับเมือง พุทธพัสดา ๒๔ แลปีโล ๑๑๖๕ ให้เอาคำมคธ ว่า สุวรรณภูมิ เป็นชื่อ เมืองทอง คนไทย
เมื่อ(ปี)โลได้ ๑๑๗๐ (พุทธพัสดา ๒๕)”

ดังนั้น การที่ได้ยกเอาข้อความในคำประกาศสังคายนาพระไตรปิฎก ในสมัยรัชกาลที่ ๑ ก็เพื่อเป็น
ข้อสนับสนุนว่า จำเดิมแต่โบราณกาลมาก่อนที่แยกและชาวอังกฤษ จะมาชักจูงให้คนไทยเชื่อตามที่ว่า “พุทธอุบัติ
ภูมิอยู่ที่อินเดีย” นั้น คนไทยเราก็มองความเชื่อสืบ ๆ ต่อกันมา ช้านานแล้วว่า “ชมพูทวีปอยู่ที่ภูมิภาคอันเป็นที่ตั้งอยู่
ของประเทศไทย”

แท้ที่จริงแล้วการเขียนบทความชิ้นนี้ตั้งใจเพียงจะชี้ให้เห็นถึงความขัดแย้งกันทางความเชื่อของนักวิชาการเอง ที่เชื่อสืบ ๆ กันมาว่า “ตัวลายสือไทย” นั้นพัฒนามาจาก “ตัวอักษรคฤณณ์หรือปลลวะ” ประมาณหลัง พ.ศ. ๑๐๐๐ เท่านั้น โดยจะยกเป็นข้อโต้แย้งว่า ก่อนนั้นดินแดนแถบนี้ก็มีลายสือใช้มาก่อนแล้วไม่เช่นนั้น “พระพุทธโฆษาจารย์” ที่ไปลังกาในปี พ.ศ. ๕๕๖ เพื่อแปลพระไตรปิฎกท่านจะเอาลายสือชนิดใดบันทึกพระไตรปิฎกกลับมา ยังชมพูทวีป ถ้าไม่ใช่ “ลายสือบาลี-ภาษามคร” ที่มีใช้กันอยู่ก่อนในแถบถิ่นนี้ก่อนที่พวกปลลวะจะมาเผยแพร่วัฒนธรรมของพวกอารยะ และภาษาและลายสือดังกล่าวนี้ก็คงจะใช้มานานจนชำนาญจึงสามารถแปลความในพระไตรปิฎกจากภาษาสิงหลลังกาเป็นภาษาบาลีนั้นได้ภายในหนึ่งเดือน ดีไม่ดีจะกลายเป็นว่าพวกปลลวะที่ว่านั้นจะมาเอาลายสือและภาษาที่เราใช้กันอยู่กลับไปใช้อื่นเสียได้ ก็ไม่รู้ได้

จึงขอสรุปปิดท้ายแม้จะยังไม่สามารถหาหลักฐานชิ้นสำคัญมายืนยัน ณ ขณะนี้ได้ก็ตามว่า “พุทธอุบัติภูมิอยู่ที่ประเทศไทย” และ “ชมพูทวีปก็อยู่ที่ประเทศไทย” และขออำนาจเทวดาทั้งหลายที่ปกปักรักษาคุ้มครองผืนแผ่นดินอันมีคุณวิเศษนี้ ได้อำนวยพรให้การค้นหาหลักฐาน เพื่อที่จะมายืนยันความเชื่อของข้าพเจ้านี้ ให้ปรากฏเป็นความจริงได้โดยเร็ววันนี้ เพื่อถวายเป็นพุทธพลี ในวาระแห่งการฟื้นฟูพระพุทธศาสนายุคหลังกึ่งพุทธกาลนี้ เทอญ.

ศรีวรุณะอิสโร

๑๕ เมษายน ๒๕๔๖